

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 841

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 decembrie 2008

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.165 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), (3) și (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.....	2-3	Decizia nr. 1.238 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	14-16
Decizia nr. 1.166 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. 1, 3 și 41 din Codul penal	3-4	Decizia nr. 1.239 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 18 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1) și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	17-19
Decizia nr. 1.171 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	5-6	Decizia nr. 1.240 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	19-20
Decizia nr. 1.230 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	7-8	Decizia nr. 1.242 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 193 alin. 2 din Codul penal	20-21
Decizia nr. 1.231 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și art. 57 alin. 1 din Codul de procedură penală	8-9	Decizia nr. 1.244 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală	22-23
Decizia nr. 1.235 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) din Codul penal.....	9-10	Decizia nr. 1.246 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă	23-24
Decizia nr. 1.236 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, art. 210, art. 211, art. 214, art. 216 și art. 218 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	11-12	Decizia nr. 1.266 din 25 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	25-26
Decizia nr. 1.237 din 18 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	13-14	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		1.599. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor	26-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.165

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), (3) și (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), (3) și (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție invocată de Corpul Național al Polițiștilor din M.I.R.A. în Dosarul nr. 170/42/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal este prezentă partea Gheorghe Iulian Bach, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Gheorghe Iulian Bach solicită admiterea excepției așa cum a fost formulată și depune la dosarul cauzei concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că ceea ce se solicită, în cauză, este completarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 170/42/2008, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), (3) și (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**, excepție invocată de Corpul Național al Polițiștilor din M.I.R.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că normele criticate instituie un tratament neconstituțional și discriminatoriu între polițiștii care fac obiectul unui litigiu supus regimului disciplinar din M.I.R.A., în sensul că reglementează dreptul polițistului de a fi asistat de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corpul Național al Polițiștilor, numai în cazul procedurilor disciplinare finalizate cu sancțiuni pentru care legea prevede obligația consultării consiliilor de disciplină, iar nu și în situația stabilirii sancțiunilor prevăzute de art. 58 lit. a) și b) din Legea nr. 360/2002, pentru care legea prevede că pot fi aplicate și fără consultarea acestor comisii. Astfel, „cei cărora le pot fi aplicate una din sancțiunile prevăzute de art. 58 lit. a) și b) numai după cercetarea prealabilă, fără analiza în consiliul de disciplină, sunt vitregiți și lipsiți de dreptul la apărare, întrucât legea tace, iar conducerile profesionale profită în mod abuziv de această reglementare, în defavoarea celui cercetat”. De asemenea, „nefiind prevăzută nicio măsură sancționatorie pentru încălcarea dreptului de a fi asistat în faza cercetării prelabile, se permite ofițerului desemnat cu această activitate

să adopte o conduită contrară prezumției de nevinovăție, în interesul și sub comanda șefilor, care nu poate niciodată să fie dovedită, întrucât cel cercetat nu are garanția de a fructifica dreptul său la apărare, de cele mai multe ori fiind nevoit să accepte o pedeapsă chiar și nevinovat, de teama de a nu suporta și alte repercusiuni”.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 ar putea fi considerate neconstituționale în măsura în care, pe parcursul cercetării prelabile, polițistul nu se poate bucura de dreptul de a fi asistat de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corp. Cât privește alin. (2) și (3) din același act normativ, se apreciază că sunt nediscriminatorii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. În plus, se arată că textul ce face obiectul excepției este criticat din perspectiva unei omisiuni de reglementare, întrucât acesta nu prevede și dreptul de a fi asistat de un polițist, ales sau numit de Corpul Național al Polițiștilor, și în faza cercetării prelabile. Asemenea critici nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 59 alin. (2), (3) și (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(2) *Procedura cercetării prelabile se reglementează prin ordin al ministrului de interne.*

(3) *Cercetarea prealabilă se efectuează de șeful unității sau de polițiști anume desemnați.[...]*

(7) *În fața consiliilor de disciplină polițistul are dreptul de a fi asistat de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corp.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 24 privind dreptul la apărare. Se invocă, de

asemenea, dispozițiile art. 6 pct. 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care reglementează, de asemenea, dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că ceea ce se solicită, în realitate, în motivarea acesteia este completarea textelor de lege criticate, în sensul reglementării dreptului polițistului cercetat pentru săvârșirea unei abateri disciplinare de a fi asistat de un alt polițist ales sau numit de Corpul Național al Polițiștilor, atât în fața consiliilor de disciplină, cât și în faza cercetării prealabile. Asemenea critici excedează competenței Curții Constituționale, care se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (2), (3) și (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție invocată de Corpul Național al Polițiștilor din M.I.R.A. în Dosarul nr. 170/42/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.166

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul penal, excepție invocată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Beclean în Dosarul nr. 337/186/2007 al Judecătoriei Beclean.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, arătând că ceea ce se

În plus, se constată că, în aplicarea dispozițiilor art. 59 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, potrivit căroră „*Procedura cercetării prealabile se reglementează prin ordin al ministrului de interne*”, a fost emis Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 439 din 4 aprilie 2008 privind asigurarea asistării polițiștilor, la cerere, pe parcursul cercetării disciplinare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 11 aprilie 2008. Potrivit art. 1 din acest ordin, „**Pe parcursul procedurii cercetării prealabile, precum și în fața consiliilor de disciplină, polițistul are dreptul de a fi asistat, la cerere, de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de organizația sindicală din care face parte ori de Corpul Național al Polițiștilor**”.

invocă în cauză nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci de încadrare juridică, care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 337/186/2007, **Judecătoria Beclean a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul penal**, excepție invocată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Beclean.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, în cauză, inculpatul, care a comis un accident de circulație în timp ce era în stare de ebrietate, a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere în stare de ebrietate prevăzută de art. 79 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, iar pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă, prevăzută la art. 184 alin. 1 și 3 din Codul penal, s-a dat soluția de încetare a urmăririi penale. Pe parcursul

cercetării judecătorești s-a dispus schimbarea încadrării juridice în infracțiunea de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul penal, text care „absoarbe în conținutul său complex infracțiunea de conducere în stare de ebrietate sancționată de legea circulației cu închisoare de la unu la cinci ani, iar pedeapsa pentru infracțiunea complexă de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ teza întâi din Codul penal este de la unu la trei ani”. Se susține că se încalcă în acest fel principiul egalității pentru toți a justiției, întrucât se ajunge la situația sancționării mai ușoare a unei fapte mai grave — astfel, dacă un conducător auto este depistat în trafic conducând în stare de ebrietate va fi trimis în judecată și condamnat la o pedeapsă ale cărei limite sunt mai mari decât cele ale faptei unui conducător auto care, conducând în stare de ebrietate, accidentează o persoană, cauzându-i leziuni corporale ce necesită pentru vindecare până la 60 zile îngrijiri medicale.

Judecătoria Beclean nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la excepția invocată în cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul penal, având următorul cuprins:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 184 alin. 1, 3 și 4¹ din Codul penal, excepție invocată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Judecătoria Beclean în Dosarul nr. 337/186/2007 al Judecătoriei Beclean.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **Ioan Vida**

„(1) *Fapta prevăzută la art. 180 alin. 2 și 2¹, care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și cea prevăzută la art. 181, săvârșite din culpă, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă. [...]*

(3) *Când săvârșirea faptei prevăzute în alin. 1 este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru îndeplinirea unei anume activități, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amendă. [...]*

(4¹) *Dacă faptele prevăzute la alin. 3 și 4 sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. 3, și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. 4.”*

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate. Susținerile sale vizează, pe de o parte, probleme legate de interpretarea și aplicarea legii în cauza dedusă judecării, determinate de schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul, iar, pe de altă parte, aspecte privind încălcări ale principiilor dreptului penal deduse de autorul excepției din compararea dispozițiilor cuprinse în două acte normative — Codul penal și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Asemenea critici nu pot fi reținute, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, sau prin Decizia nr. 1.192 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2008, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispoziții din Constituție sau din instrumentele juridice internaționale la care România este parte, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele. De asemenea, excedează competenței Curții Constituționale aspectele referitoare la modul în care instanța a aplicat în cauză normele criticate.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.171

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Blue Sky Models” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 586/191/2008 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ și de Daniela Mariana Ispas în Dosarul nr. 23.207/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în dezbatere problema conexării celor două dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 1.590D/2008 la Dosarul nr. 1.533D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 586/191/2008 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ și prin Încheierea din 19 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 23.207/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Blue Sky Models” — S.R.L. din Târgu Mureș, respectiv de Daniela Mariana Ispas.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la

apărare, întrucât prevede doar calea de atac a recursului împotriva hotărârii judecătorești prin care se soluționează plângerea contravențională. Dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 constituie și o îngădire a dreptului la un proces echitabil, deoarece nu reglementează o procedură identică pentru soluționarea cauzelor contravenționale și penale, deși „diferența dintre cele două categorii de cauze este dată doar de pericolozitatea socială a faptei”.

Mai mult, dat fiind caracterul represiv al sancțiunii contravenționale, s-ar fi impus adoptarea garanțiilor specifice, recunoscute persoanei acuzate în materie penală, între care și prezumția de nevinovăție a petentului.

Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că nu poate fi pusă în discuție o încălcare a accesului liber la justiție sau a dreptului la apărare, întrucât, chiar dacă hotărârea judecătorească pronunțată în materie contravențională se atacă doar cu recurs, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare sau de modificare prevăzute la art. 304 din cod, instanța de recurs având competența să examineze cauza sub toate aspectele.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal reține că dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 concentrează întreaga procedură a soluționării plângerii, începând cu primirea, verificarea introducerii în termen, fixarea termenului de judecată și citarea celor interesați în cauză, administrarea oricărei probe prevăzute de lege și darea hotărârii, precum și dispoziții referitoare la calea de atac a recursului. Toate aceste dispoziții nu aduc atingere prezumției de nevinovăție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 410 din 25 iulie 2001, text de lege care are următorul conținut: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*”

(2) *Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 privitoare la dreptul la apărare, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția ridicată, Curtea constată că textele de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare identică și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale ca și în cauza de față. Prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, reținând, în esență, că „deși legiuitorul a dezincriminat contravențiile, potrivit art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, [...], instanța competentă

să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale distincte de cele ale dreptului procesual civil, în virtutea cărora sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță. Astfel, alin. (1) al textului de lege menționat stabilește, fără distincții, că instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie. Așa fiind, și sub acest aspect, prevederile de lege criticate sunt în deplin acord cu exigențele art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ceea ce ar fi contrar intereselor contravenientului, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare”.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceeași decizie Curtea a reținut că în dreptul românesc contravențiile au fost scoase de sub influența legii penale și au fost supuse unui regim administrativ, astfel că simpla desemnare a unei persoane ca fiind contravenient nu înseamnă și stabilirea vinovăției sale. Utilizarea de către legiuitor a noțiunii de contravenient în dreptul administrativ sau de infractor în dreptul penal nu are semnificația unei înfrângerii a prezumției de nevinovăție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Blue Sky Models” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 586/191/2008 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ, și de Daniela Mariana Ispas în Dosarul nr. 23.207/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.230

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991
privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Comercială „The Office” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.413/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin **Încheierea din 30 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.413/325/2007, Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „The Office” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991, prin aceea că impun condiția obținerii autorizației pentru executarea anumitor lucrări de construcții, restrâng în mod nejustificat posibilitatea exercitării neîngrădite a atributelor dreptului de proprietate și instituie, totodată, un tratament discriminatoriu între persoanele fizice titulare ale dreptului de proprietate și stat și alte persoane de drept public titulare ale acestui drept.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, având următorul conținut:

Art. 3 lit. b): „*Autorizația de construire se eliberează pentru:*

(...)
b) *lucrări de construire, reconstruire, extindere, reparare, consolidare, protejare, restaurare, conservare, precum și orice alte lucrări, indiferent de valoarea lor, care urmează să fie efectuate la construcții reprezentând monumente istorice, inclusiv la cele din zonele lor de protecție, stabilite potrivit legii;* (...).”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului și ale art. 53 alin. (1) referitoare la condițiile în care este permisă restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională observă că a mai examinat în numeroase rânduri constituționalitatea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, prin raportare la temeuri și critici de neconstituționalitate asemănătoare celor invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 150 din 22 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 19 martie 2007, Curtea, respingând excepția, a reținut, în esență, că, „potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Așadar, Constituția lasă în sarcina legiuitorului stabilirea condițiilor și a limitelor de exercitare a dreptului de proprietate, avându-se în vedere, evident, și celelalte prevederi constituționale, cum ar fi, de exemplu, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Ca atare, Legea nr. 50/1991 reglementează condițiile în care trebuie să aibă loc executarea lucrărilor de construcții, stabilind în sarcina deținătorului titlului de proprietate asupra unui imobil — teren și/sau construcții — anumite obligații ce derivă din necesitatea protejării interesului general pe care urbanismul și amenajarea teritoriului, precum și securitatea și siguranța în construcții îl reprezintă.

Prin urmare, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate potrivit căreia obligațiile impuse de textele legale examinate depășesc cadrul constituțional stabilit de art. 44 și constată că, dimpotrivă, acestea reprezintă tocmai o aplicare a prevederilor fundamentale pretins a fi încălcate”.

Întrucât, în cauza de față, nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, considerentele și soluția deciziei menționate se păstrează și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Comercială „The Office” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.413/325/2007 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.231

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și art. 57 alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și art. 57 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Societatea Comercială „Lisaura Prodimpex” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.750/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.750/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și art. 57 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Societatea Comercială „Lisaura Prodimpex” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate care privește competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca unică instanță ce se poate pronunța asupra cererii de strămutare, se

susține că asigurarea condițiilor pe care le implică normele procedurale, respectiv nepărtinirea și obiectivitatea în soluționarea cauzei sunt caracteristici unei activități de judecată, iar situația și poziția petiționarei și a Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt diametral opuse, astfel că s-ar ajunge în situația în care instanța care judecă strămutarea să fie concomitent parte într-un dosar și judecător al aceluiași dosar. Aceasta, întrucât inculpată în cauză este o persoană care a avut calitatea de prim-grefier la Secția civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, autoarea excepției fiind parte vătămată, iar „o hotărâre de condamnare ar ridica semne de întrebare în privința profesionalismului unor judecători de la Secția Comercială a Înaltei Curți de Casație și Justiție”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se arată, totodată, că prin critica formulată „se tinde a se adăuga la lege”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și art. 57 alin. 1 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 55 alin. 1: *„Înalta Curte de Casație și Justiție strămută judecarea unei cauze de la instanța competentă la o altă instanță egală în grad, în cazul în care imparțialitatea judecătorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților, când există pericolul de tulburare a ordinii publice ori când una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul al patrulea inclusiv printre judecători sau procurori, asistenții judiciari sau grefierii instanței.”;*

— Art. 56 alin. 1: *„Cererea de strămutare se adresează Înaltei Curți de Casație și Justiție și trebuie motivată. Înscrisurile pe care se sprijină cererea se alătură la aceasta, când sunt deținute de partea care cere strămutarea.”;*

— Art. 57 alin. 1: *„Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție cere, pentru lămurirea instanței, informații de la președintele instanței ierarhic superioare celei la care se află cauza a cărei strămutare se cere, comunicându-i totodată termenul fixat pentru judecarea cererii de strămutare.”*

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și art. 57 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Societatea Comercială „Lisaura ProdimpeX” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.750/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.235

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) teza întâi din Codul penal, excepție invocată de Mircea Bogdan Botezatu în Dosarul nr. 40/121/2004 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.414 D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) din Codul penal, excepție invocată de Ion Graur în Dosarul nr. 5.740/121/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.375 D/2008 și nr. 1.414 D/2008, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.414 D/2008 la Dosarul nr. 1.375 D/2008, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 40/121/2004, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) teza întâi din Codul penal**, excepție invocată de Mircea Bogdan Botezatu.

Prin Încheierea din 16 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.740/121/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) din Codul penal**, excepție invocată de Ion Graur.

În motivarea excepției de neconstituționalitate asemănătoare în dosarele conexe, se susține, în esență, că interzicerea unor drepturi, în speță cel de a alege, nu este necesară într-o societate democratică, unde toți cetățenii cu drept de vot trebuie să își exercite această posibilitate, chiar dacă au fost condamnați. În plus, această măsură se aplică discriminatoriu, doar cu privire la anumite infracțiuni și cu privire la anumiți infractori, aplicarea ei fiind hotărâtă pe criterii de discriminare, generate de limitele de pedeapsă, de natura și gravitatea infracțiunii, de împrejurările cauzei și de persoana infractorului.

Curtea de Apel Galați — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât aplicarea ca pedeapsă a restrângerii dreptului de a vota poate apărea ca fiind necesară într-o societate democratică, iar această restrângere nu se aplică în mod discriminatoriu, ci în conformitate cu regulile și principiile stabilite de Codul penal. Împrejurarea că doar în anumite situații se ajunge la aplicarea acestei pedepse nu poate fi considerată discriminatorie, întrucât astfel se face transpunerea în practică a unui principiu de bază al dreptului penal, și anume cel al individualizării sancțiunilor de drept penal.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) din Codul penal, excepție invocată de Mircea Bogdan Botezatu și de Ion Graur în dosarele nr. 40/121/2004 și nr. 5.740/121/2006 ale Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îi constituie dispozițiile art. 64 alin. 1 lit. a) din Codul penal, potrivit cărora „*Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:*

a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice”.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 36 privind dreptul la vot, ale art. 37 privind dreptul de a fi ales și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că normele criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare asemănătoare și prin raportare la aceleași prevederi constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 735 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, și Decizia nr. 184 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 28 august 2001, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 din Codul penal. De asemenea, prin Decizia nr. 438 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 8 mai 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a) teza întâi din Codul penal, pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată anterior de Curte, precum și considerentele care o fundamentează își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.236

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, art. 210, art. 211, art. 214, art. 216 și art. 218 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175, art. 180, art. 181, art. 184, art. 186 și art. 188 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție invocată de Societatea Comercială „Helicon Banat” — S.A. în Dosarul nr. 6.755/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției, domnul avocat Florin Kovacs, din cadrul Baroului Timiș, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autoarei excepției, precizând mai întâi că textele de lege criticate au primit o nouă numerotare urmare republicării Codului de procedură fiscală, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, expunând, pe larg, criticile formulate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.755/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175, art. 180, art. 181, art. 184, art. 186 și art. 188 din Codul de procedură fiscală**, excepție invocată de Societatea Comercială „Helicon Banat” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate sunt neconstituționale, deoarece stabilesc că persoana al cărei drept a fost vătămat poate sesiza instanța de judecată doar cu privire la decizia Ministerului Finanțelor Publice pronunțată în soluționarea căilor administrative de atac, așa încât obligația stabilită prin actul administrativ de control sau de impunere își păstrează valabilitatea, menținându-se deci vătămarea dreptului persoanei. Se încalcă și dreptul la apărare, deoarece „soluționarea căilor administrative de atac se realizează fără participarea petenților”, precum și egalitatea în drepturi, deoarece, prin instituirea căilor administrative de atac, Ministerul Finanțelor Publice capătă o poziție privilegiată în raport cu petenții, prin faptul că termenele stabilite de lege pentru depunerea contestațiilor sunt termene de prescripție, iar termenele de soluționare a acestora de către organele

Ministerului Finanțelor Publice sunt termene de recomandare, a căror depășire nu este sancționată. În opinia autoarei excepției, absența unei asemenea sancțiuni contravine art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu se asigură un termen rezonabil pentru judecarea cauzelor. În susținerea excepției se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 208/2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată în cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției, se constată că, urmare republicării Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, textele de lege criticate, respectiv: art. 175 — *Posibilitatea de contestare*, art. 180 — *Decizia sau dispoziția de soluționare*, art. 181 — *Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației*, art. 184 — *Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă*, art. 186 — *Soluții asupra contestației*, art. 188 — *Comunicarea deciziei și calea de atac*, au primit o nouă numerotare, devenind art. 205, art. 210, art. 211, art. 214, art. 216 și art. 218.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 205 — *Posibilitatea de contestare*, art. 210 — *Decizia sau dispoziția de soluționare*, art. 211 — *Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației*, art. 214 — *Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă*, art. 216 — *Soluții asupra contestației* și art. 218 — *Comunicarea deciziei și calea de atac* din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit cărora nimeni nu este mai presus de lege, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile din Codul de procedură fiscală care reglementează procedura de soluționare a contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale.

Astfel, prin Decizia nr. 409 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.063 din 16 noiembrie 2004, Curtea a stabilit, în soluționarea unei excepții privind dispozițiile art. 174—187 din Codul de procedură fiscală (care includ și pe cele criticate în prezenta cauză), că aceste texte de lege „reglementează proceduri de recurs administrativ, prin care se lasă posibilitatea organelor care au emis actele administrative atacate sau organelor superioare acestora de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege”. Cu același prilej, Curtea a mai reținut că „actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit dispozițiilor din Codul de procedură fiscală, nu sunt, așadar, acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată”. Așa fiind, nu se poate reține încălcarea, prin textele de lege criticate, a dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

De asemenea, prin Decizia nr. 449 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 3 decembrie 2004, Curtea a arătat că, din perspectiva dispozițiilor art. 187 alin. (2) [devenit art. 188 alin. (2) în urma republicării Codului de procedură fiscală, iar ulterior, într-o nouă republicare, art. 218], conform cărora „deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă”, „nu se poate susține existența unei îngrădiri a dreptului de acces liber la justiție, textul de lege menționat oferindu-i contestatorului posibilitatea de a supune controlului instanței judecătorești

inclusiv decizia de suspendare a soluționării contestației pe cale administrativă”.

În ceea ce privește critica art. 184 din Codul de procedură fiscală (devenit art. 214), Curtea a statuat, prin Decizia nr. 63 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 16 martie 2006, că prin această normă legiuitorul a adoptat, în materie fiscală, o reglementare similară celei cuprinse în art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă (în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2001 și prin Legea nr. 219/2005), potrivit căreia instanța putea suspenda judecata „când se ivesc indiciile unei infracțiuni, a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”. În acest sens, Curtea a reținut că „întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoiește justificată și consacrată ca atare și de prevederile art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală [...]. În același sens, nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat, în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”. Pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în materie fiscală, în ceea ce privește suspendarea facultativă a procedurii de soluționare a contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale, și anume atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În plus, în prezenta cauză se mai invocă încălcarea, prin aceste texte de lege, a prevederilor art. 16 și art. 53 din Constituție. Nici aceste critici nu pot fi reținute, întrucât normele ce fac obiectul excepției nu stabilesc nici o discriminare, ci se aplică în mod nediferențiat tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică și, de asemenea, nu restrâng drepturi și libertăți fundamentale, ci, dimpotrivă, consacră liberul acces la justiție al persoanelor vătămate prin acte administrativ-fiscale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, art. 210, art. 211, art. 214, art. 216 și art. 218 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție invocată de Societatea Comercială „Helicon Banat” — S.A. în Dosarul nr. 6.755/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.237

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacosin” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 7.771/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios-administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.771/118/2007, Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios-administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lacosin” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unui act administrativ fiscal, și anume a deciziei de impunere emise în urma efectuării controlului fiscal la sediul autorului excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 încalcă principiul prezumției de nevinovăție și liberul acces la justiție, prin aceea că impun, ca măsură discreționară, suspendarea unei proceduri administrative doar pentru că în cauză s-a procedat la sesizarea organelor de urmărire penală. Prin urmare, contestatorul este lipsit de garanția liberului acces la justiție pentru simplul motiv că, doar pe baza afirmațiilor din actul de control, sunt sesizate organele de urmărire penală, înainte de finalizarea procedurii de contestare a acestui act administrativ fiscal.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios-administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 214 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Din motivarea autorului excepției rezultă, însă, că susținerile de neconstituționalitate formulate vizează, în realitate, doar prevederile art. 214 alin. (1) lit. a) din ordonanța criticată, astfel că doar asupra acestora urmează a se pronunța Curtea Constituțională. Textul de lege criticat are următorul conținut:

Art. 214. — Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă: „(1) *Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:*

a) *organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.*”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 23 alin. (11), care instituie principiul prezumției de nevinovăție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată, urmând a fi respinsă pentru următoarele argumente:

În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, reglementând cazul de suspendare a contestației pe cale administrativă, datorită sesizării, de către organele fiscale competente, a organelor de urmărire penală cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni, încalcă accesul liber la justiție și principiul prezumției de nevinovăție, drepturi garantate de art. 21, respectiv art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală.

Examinând dispozițiile cuprinse în titlul IX al ordonanței criticate — „*Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale*”, precum și cele din capitolul III — *Dispoziții procedurale*, Curtea observă că, potrivit art. 205 alin. (1), contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia. Astfel, chiar dacă decizia sau, după caz, dispoziția pronunțată de organul fiscal competent al cărui act administrativ

fiscal este atacat are caracter definitiv în sistemul căilor administrative de atac, dreptul la acțiune în instanță al contribuabilului nu este abolit, cum pretinde autorul excepției, fiind chiar reconfirmat și de art. 215 alin. (2) în ceea ce privește suspendarea executării actului administrativ fiscal.

Textul de lege criticat se referă, așadar, la procedura de soluționare a contestației pe cale administrativă, și nu la cea jurisdicțională, a cărei desfășurare nu este împiedicată sau condiționată de existența celei dintâi, pentru ca accesul liber la justiție să fie încălcat, așa cum susține autorul excepției.

Totodată, cazul de suspendare a procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă, reglementat de art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, se referă la o situație de excepție, aceea în care organul care a efectuat activitatea de control fiscal sesizează organele de urmărire penală în urma depistării indiciilor asupra săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a fi pronunțată în procedura administrativă. Este firesc ca, în virtutea principiului „penalul ține în loc civilul”, procedura administrativă privind soluționarea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 214 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lacosin” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 7.771/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios-administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.238

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Constituționale, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 5.415/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că autorul excepției a transmis la dosar un înscris prin care arată următoarele: cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 Curtea Constituțională a fost sesizată ilegal de către instanța de judecată, existând în precedent o decizie pronunțată referitoare la aceste texte de lege, respectiv Decizia nr. 137 din 21 februarie 2008; cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

nr. 47/1992, consideră că este „consistent argumentată” și, ca atare, așteaptă soluționarea acesteia; în legătură cu neparticiparea la ședința publică de judecată în fața Curții Constituționale, solicită ca, „în decizia ce va fi dată publicității, să se menționeze că autorul excepției a fost legal citat, dar, fiind invalid de gradul 1, cu un picior amputat, nu a putut veni, pentru că sediul Curții Constituționale nu are facilitățile prevăzute de lege pentru accesul și prezența în clădire a persoanelor cu handicap fizic”.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Referitor la cererea de renunțare a judecării excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, acesta precizează că, excepția de neconstituționalitate fiind de ordine publică, nu se aplică principiul disponibilității, astfel că asupra acesteia Curtea urmează să se pronunțe. Pe fond, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a acestei excepții de neconstituționalitate, precum și de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.415/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Excepția a fost ridicată de Șerban Simedrea într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile cuprinse la art. 16 alin. (1) teza finală din Legea nr. 554/2004 contravin principiului egalității în drepturi, accesului liber la justiție, dreptului la apărare și principiului potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Aceasta, deoarece ele prevăd obligația plății despăgubirilor de către persoana fizică responsabilă de elaborarea, emiterea sau încheierea actului administrativ vătămător, în solidar, însă, cu autoritatea publică al cărei funcționar acesta este, fără ca acea autoritate să fie parte în proces și fiind, în schimb, sancționată. Apreciază, în plus, că principiul solidarității anulează responsabilitatea personală a persoanei fizice. În ceea ce privește dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, sintagma referitoare la termenul de 48 de ore de la pronunțare pentru declararea recursului împotriva încheierii de sesizare a Curții Constituționale, se arată că acestea, prin termenul prea scurt prevăzut, anihilează, practic, dreptul la recurs al unei persoane suferinde de un handicap fizic, cum este și exemplul său.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale nu contravin normelor fundamentale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, pe de o parte, dispozițiile art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, dispoziții modificate prin art. I pct. 23 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următorul conținut: „(1) *Cererile în justiție prevăzute de prezenta lege pot fi formulate și personal împotriva persoanei care a contribuit la elaborarea, emiterea sau încheierea actului ori, după caz, care se face vinovată de refuzul de a rezolva cererea referitoare la un drept subiectiv sau la un interes legitim, dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat ori pentru întârziere. În cazul în care acțiunea se admite, persoana respectivă poate fi obligată la plata despăgubirilor, solidar cu autoritatea publică pârâtă.*”

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, totodată, și prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, cu următorul conținut:

„(6) *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

Autorul excepției consideră că textele de lege menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în drepturi, al art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, al art. 24 alin. (1) prin care se garantează dreptul la apărare, al art. 50 — „*Protecția persoanelor cu handicap*” și ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

În ceea ce privește cererea de renunțare la judecarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, formulată de autorul excepției ulterior invocării acesteia, Curtea observă că aceasta nu este admisibilă. Decizia nr. 137 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 13 martie 2008, invocată de autorul excepției, privește, într-adevăr, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, a fost ridicată de același autor și a fost motivată cu aceleași argumente, însă într-un alt dosar al instanței de judecată. Ca atare, nu se poate invoca excepția puterii de lucru judecat, astfel ca excepția de neconstituționalitate în discuție să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 163 din Codul de procedură civilă. În plus, este cunoscut faptul că, sub aspect procedural, principiul disponibilității nu se aplică în materia excepțiilor procedurale de ordine publică, așa cum este și excepția de neconstituționalitate.

Examinând critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel cum a fost invocată și în fața instanței de judecată, Curtea constată, însă, că această excepție de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992. Astfel, deși redă prevederile art. 16 alin. (1) în forma actuală, critica autorului excepției vizează, în continuare, redactarea anterioară a acestuia, respectiv sintagma „autoritate publică respectivă”. În prezent, textul legal în vigoare se referă la „autoritatea publică pârâtă”, în ceea ce privește solidaritatea dintre aceasta și persoana vinovată, obligată la plata despăgubirilor acordate de instanță. Prin urmare, Curtea constată că, față de cele reținute prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2008, prin prezenta excepție de neconstituționalitate nu au fost aduse elemente noi, astfel că atât considerentele, cât și soluția pronunțată cu acel prilej se mențin și în cauza de față.

Cât privește dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea observă că acestea sunt criticate ca fiind contrare principiului egalității în drepturi, reglementat de art. 16 din Constituție,

accesului liber la justiție, prevăzut de art. 21 din aceasta, precum și normelor fundamentale ale art. 50, referitoare la protecția persoanelor cu handicap. Autorul excepției susține, în acest sens, că termenul de 48 de ore de la pronunțare pentru declararea recursului împotriva încheierii de sesizare a Curții Constituționale este prea scurt și anihilează practic dreptul la recurs al unei persoane suferinde de un handicap fizic, cum este și cazul său.

O asemenea critică a mai fost examinată în jurisprudența Curții Constituționale. Prin Decizia nr. 922 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 3 decembrie 2007, Curtea a reținut că „natura imperativă a termenului de 48 de ore în cadrul căruia partea interesată poate declara recurs împotriva încheierii prin care instanța de judecată a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate are menirea de a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în considerarea faptului că excepția de neconstituționalitate reprezintă un incident procedural în cadrul unui litigiu. Din aceleași rațiuni legiuitorul a instituit și regulile speciale de procedură referitoare atât la exercitarea recursului ca singură cale de atac împotriva încheierii instanței de judecată, cât și la soluționarea recursului în termen de 3 zile, fără ca prin aceasta să se poată susține încălcarea dreptului de acces la instanță sau la folosirea căilor de atac”.

Curtea constată că cele mai sus reținute prin decizia indicată sunt aplicabile și cauzei de față.

În ce privește aspectul particular pe care îl prezintă autorul excepției, aceea de persoană cu handicap, Curtea apreciază că acesta nu constituie un motiv care să determine neconstituționalitatea unui text de lege. Protecția specială de care se bucură, potrivit art. 50 din Constituție, această categorie de persoane se concretizează într-o serie de măsuri specifice care vizează egalitatea de șanse, prevenirea și tratarea handicapului, în vederea participării efective a persoanelor cu handicap în viața comunității, ceea ce nu constituie însă obiectul de reglementare al textului de lege criticat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) teza finală din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 5.415/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.239

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 18 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1) și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 18 și ale art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, excepție ridicată de Societatea Comercială „New Nec Com” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.491/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 1.401D/2008 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin reprezentant Vasile Cristian, cu delegație depusă la dosar, lipsind partea Consiliul General al Municipiului București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că autorul excepției a depus la dosarul cauzei un înscris prin care expune în detaliu circumstanțele specifice speței deduse judecării, precum și argumente în favoarea admiterii excepției de neconstituționalitate.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.445D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1, art. 18, art. 24 și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, ridicată de același autor în Dosarul nr. 2.007/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde același reprezentant al autorului excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent menționează că, și în acest dosar, autorul excepției a depus un înscris asemănător celui transmis în dosarul anterior strigat.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.644D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1, art. 18 și ale art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 20.900/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, lipsind partea Consiliul General al Municipiului București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent precizează că un înscris similar cu cele la care s-a făcut anterior referire a fost depus de autorul excepției la dosarul cauzei.

Curtea, văzând identitatea de obiect a cauzelor anterior strigate, din oficiu, pune în discuție problema conexării acestora.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a cauzelor anterior strigate.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.644D/2008 și nr. 1.445D/2008 la Dosarul nr. 1.401D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției ridicate în cele trei dosare, sens în care acesta precizează că stăruie în solicitarea de admitere a excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din notele scrise depuse în dosare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Susține că textele de lege criticate reprezintă chiar expresia art. 52 din Constituție, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, și nu o nesocotire a acestora. În plus, menționează că recunoașterea dreptului sau interesului pretins încălcat se realizează prin admiterea acțiunii de contencios administrativ, instanța dispunând, după caz, anularea, în tot sau în parte, a actului administrativ sau obligarea autorității publice să emită un act administrativ ori să elibereze un certificat, o adeverință sau orice alt înscris.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 28 ianuarie 2008, 9 iunie 2008 și, respectiv, 11 martie 2008, pronunțate în dosarele nr. 27.491/3/2006, nr. 20.900/3/2007 și, respectiv, nr. 2.007/3/2008, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, respectiv Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1, art. 18, art. 24 și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”.

Excepțiile au fost ridicate de Societatea Comercială „New Nec Com” — S.R.L. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin normelor cuprinse la art. 52 din Constituție și preluate de art. 1 din Legea nr. 554/2004, deoarece recunoașterea dreptului pretins nu se numără printre soluțiile pe care, potrivit art. 18 alin. (1) și (2) din lege, le poate pronunța instanța, și nici ca modalitate de executare silită reglementată de art. 24 din același act normativ.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, prin punctele de vedere trimise, apreciază că dispozițiile art. 18, art. 24 și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile „art. 1, art. 18, art. 24 și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Analizând, însă, motivarea excepției, se constată că, în realitate, autorul acesteia vizează doar prevederile cuprinse la art. 1 alin. (1), art. 18 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1) și art. 25 din legea menționată, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1, 26, 33, respectiv pct. 34 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) — Subiectele de sesizare a instanței:

„(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”;

— Art. 18 alin. (1) și (2) — Soluțiile pe care le poate da instanța:

„(1) Instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă.

(2) Instanța este competentă să se pronunțe, în afara situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6), și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecării.”;

— Art. 24 alin. (1) — Obligația executării: „(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.”;

— Art. 25. — Instanța de executare: „(1) Sancțiunea și despăgubirile prevăzute la art. 24 alin. (2) se aplică, respectiv se acordă, de instanța de executare, la cererea reclamantului. Hotărârea se ia în camera de consiliu, de urgență, cu citirea părților.

(2) Cererea prevăzută la alin. (1) este scutită de taxa de timbru.

(3) Hotărârea pronunțată de instanța de executare poate fi atacată cu recurs, în termen de 5 zile de la comunicare.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică, în mod corespunzător, și pentru punerea în executare a hotărârilor instanțelor de contencios administrativ date pentru soluționarea litigiilor ce au avut ca obiect contracte administrative.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica de neconstituționalitate constă în susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 1, 18, 24 și 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt contrare prevederilor art. 52 din Constituție, care garantează dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, deoarece acestea nu cuprind în conținutul lor nicio referire la „recunoașterea dreptului și restabilirea situației anterioare” ca posibile soluții pe care instanța de contencios administrativ le poate dispune.

Curtea constată că, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea fundamentală, condițiile și limitele exercitării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică se stabilesc prin lege organică. Așa fiind, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 — legea organică în materie — preia, la art. 1 alin. (1) criticat, dispozițiile cuprinse la art. 52 alin. (1) din Constituție, reglementând, ca modalitate de garantare și realizare a dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, și recunoașterea dreptului pretins sau al interesului legitim. Prin urmare, Curtea constată că este un nonsens susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 contravin dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Constituție, de vreme ce este evidentă identitatea de substanță juridică dintre cele două norme juridice.

În opinia autorului, textele de lege criticate ar fi în concordanță cu prevederile constituționale invocate dacă ar cuprinde o referire expresă privind „recunoașterea dreptului pretins și restabilirea situației anterioare” ca soluții pe care instanța de contencios administrativ le poate pronunța în soluționarea cererilor ce aparțin competenței sale.

Curtea constată că asemenea critici de neconstituționalitate nu pot fi reținute ca fiind întemeiate. Soluțiile pe care instanța de judecată le poate dispune în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 reprezintă, în totalitatea lor, modalități specifice, adaptate obiectului acțiunii judiciare formulat în temeiul art. 8 din aceeași lege, prin care se recunoaște dreptul pretins sau interesul legitim al persoanei vătămate de o autoritate publică și prin care se realizează efectiv dreptul garantat de art. 52 din Constituție. Executarea oricărei soluții dispuse în favoarea persoanei vătămate de instanța de judecată, realizată prin forța coercitivă a statului, nu ar fi posibilă fără recunoașterea implicite a dreptului pretins sau a interesului legitim. De exemplu, obligarea, în temeiul art. 24 alin. (1) din lege, a autorității publice pârâte să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ constatat prin hotărârea judecătorească drept ilegal, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative reprezintă, fără putere de tăgadă, modalități concrete de recunoaștere și realizare a dreptului reclamantului.

Cât privește susținerile autorului excepției referitoare la lipsa soluției de „restabilire a situației anterioare” pe care instanța de judecată să o poată pronunța, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o soluție specifică dreptului administrativ, având în vedere specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte. Totuși, în măsura în care aceasta este posibilă, nimic nu împiedică instanța de judecată ca, în temeiul art. 28 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, referitoare la completarea cu dreptul comun, respectiv cu prevederile Codului de procedură civilă, să examineze și să dispună și restabilirea situației anterioare.

Totodată, Curtea constată că susținerile de neconstituționalitate formulate de autorul excepției vizează

aspecte de omisiune legislativă asupra cărora, însă, Curtea Constituțională nu are competența să se pronunțe fără a încălca dispozițiile art. 62 din Constituție, privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 18 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1) și ale art. 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „New Nec Com” — S.R.L. din București în dosarele nr. 27.491/3/2006 și nr. 20.900/3/2007 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și, respectiv, în Dosarul nr. 2.007/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.240

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ion Stancu Gălă în Dosarul nr. 2516.3/207/2007 al Judecătoriei Caracal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2516.3/207/2007, **Judecătoria Caracal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție invocată de Ion Stancu Gălă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, potrivit art. 10 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, competența de soluționare a plângerii aparține tribunalului, și nu judecătoriei, deoarece actul contestat este emis de o autoritate administrativă publică și, deci, este un act administrativ în înțelesul Legii nr. 554/2004, iar dispozițiile art. 31 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu pot înlătura dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004. Se mai arată că „legislația ce reglementează constatarea contravențiilor este o ordonanță simplă, și nu o lege organică cum este Legea nr. 554/2004 sau Codul de procedură civilă”.

Judecătoria Caracal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul criticat nu încalcă accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, instituie posibilitatea persoanei interesate de a se adresa instanței de judecată competente să soluționeze plângerea.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „*Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”

Autorul excepției consideră că prin dispozițiile legale citate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 73 alin. (3) lit. k) privind reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport de dispozițiile Legii fundamentale invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Curtea, respingând excepția, a constatat că „textul de lege criticat nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii

formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării, în condiții optime, a acestor drepturi constituționale”.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.128 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, și prin Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, Curtea Constituțională a statuat că art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor „reprezintă o aplicare a principiului *specialia generalibus derogant*, în sensul competenței atribuite de art. 126 alin. (2) din Constituție legiuitorului, care poate institui, pentru situații deosebite, reguli speciale în ceea ce privește stabilirea competenței instanțelor de judecată și a procedurii de judecată”. Or, în cauza de față este criticată o ordonanță a Guvernului ce reglementează regimul juridic al contravențiilor, procedura aplicabilă fiind una specială, derogatorie de la normele dreptului comun, și nu procedura contenciosului administrativ. De altfel, domeniul contravențional, spre deosebire de contenciosul administrativ, nu se regăsește printre cele strict și limitativ prevăzute de art. 73 alin. (3) din Constituție, în privința cărora legiferarea are loc numai prin lege organică.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ion Stancu Gălă în Dosarul nr. 2516.3/207/2007 al Judecătoriei Caracal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.242

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 193 alin. 2 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent
Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 193 alin. 2 din Codul penal, excepție invocată

de Marin Frunză în Dosarul nr. 483/121/2006 al Judecătorei Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că normele criticate nu au legătură cu cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 483/121/2006, **Judecătoria Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 193 alin. 2 din Codul penal**, excepție invocată de Marin Frunză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care nu permite ca acțiunea penală să fie pusă în mișcare și din oficiu de către organele abilitate ale statului. Astfel, cetățeanul care nu are cunoștințe juridice, care nu este profesionist și nici nu are posibilitățile materiale necesare pentru a consulta un avocat profesionist, nu poate interpreta, aprecia corect litera și spiritul prevederilor Codului penal, putând fi cu ușurință victima confuziilor și a interpretărilor eronate.

Judecătoria Galați — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În plus, arată că, dată fiind situația de față, excepția de neconstituționalitate nu respectă cerința interesului, condiție ce trebuie îndeplinită în legătură cu toate formele procedurale ce alcătuiesc conținutul acțiunii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 193 alin. 2 din Codul penal, excepție invocată de Marin Frunză în Dosarul nr. 483/121/2006 al Judecătorei Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 193 alin. 2 din Codul penal, cu denumirea marginală *Amenințarea*, care au următorul conținut: „*Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român de drept, ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 15 — *Universalitatea*, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 31 — *Dreptul la informație*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*, ale art. 131 — *Rolul Ministerului Public*, ale art. 132 — *Statutul procurorilor* și ale art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*, cu raportare la art. 6, art. 14 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, interzicerea discriminării, și la o serie de articole din Declarația Universală a Drepturilor Omului, respectiv: art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că aceasta nu are legătură cu cauza în care a fost ridicată. Aceasta întrucât dosarul penal în care a fost ridicată excepția privește săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 180 din Codul penal — *Lovirea sau alte violențe*, iar nu a infracțiunii prevăzute de art. 193 din același Cod — *Amenințarea*.

De altfel, se constată că, în aceeași cauză, partea vătămată a mai invocat, anterior, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. 3 teza întâi din Codul penal, potrivit căreia „*Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate*”. Prin Decizia nr. 1.107 din 22 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 11 decembrie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate invocată. Ulterior, aceeași parte vătămată a invocat, în aceeași cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 193 alin. 2 din Codul penal, care au același conținut cu cele ale art. 180 alin. 3 teza întâi din Codul penal, numai că se referă la o altă infracțiune decât cea care face obiectul judecății.

Așa fiind, excepția nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia dispozițiile legale criticate trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.244

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Petru Rostaș în Dosarul nr. 7.893/320/2007 (nr. vechi 6.627/1.210/2006) al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.601 D/2008, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de Nicolai Bârsan în Dosarul nr. 2.221/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.606 D/2008, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de Constantin Gogu în Dosarul nr. 10.139/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția penală.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.580 D/2008, nr. 1.601 D/2008 și nr. 1.606 D/2008 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.601 D/2008 și nr. 1.606 D/2008 la Dosarul nr. 1.580 D/2008, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.893/320/2007 (nr. vechi 6.627/1.210/2006), **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Rostaș Petru.

Prin Încheierea din 13 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.221/85/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Nicolai Bârsan.

Prin Încheierea din 22 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.139/99/2006, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Constantin Gogu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, asemănătoare în dosarele conexe, se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece permite ca probele să fie administrate în faza de urmărire penală în lipsa inculpatului sau a apărătorului acestuia, fără a se respecta condițiile de contradictorialitate ale administrării probelor. În această situație, citirea declarației de martor în fața instanței, dacă ascultarea martorului nu este posibilă, urmând a se ține seama de aceasta la judecarea cauzei, încalcă dreptul la apărare al inculpatului. În opinia autorilor excepției, textul de lege criticat trebuie să cuprindă criterii obiective pe baza cărora să se poată conchide că ascultarea unor martori nu mai este posibilă, iar sintagma „vreunui din martori” să nu poată fi interpretată ca acoperind sfera tuturor martorilor, astfel încât o cauză penală să poată fi judecată exclusiv pe baza depozițiilor date de aceștia în cursul urmăririi penale. Aceasta întrucât legiuitorul a omis să enumere explicit situațiile în care audierea „nu mai este posibilă” și, „profitând de această imperfecțiune a legii, procurorii se derobează de orice răspundere privind obligația de a prezenta la instanță martorii cu identitate protejată sub pretextul că aceștia nu mai pot fi găsiți ori sunt plecați din țară”. Se mai arată că norma criticată „exclue a priori” ideea de egalitate a părților în fața legii sau de proces echitabil, dat fiind faptul că inculpaților sau apărătorilor acestora li se interzice prin lege să combată probele acuzării”.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, „așa cum de altfel Curtea s-a pronunțat anterior prin mai multe decizii”.

Tribunalul Sibiu — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Tribunalul Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, întrucât nu încalcă dreptul la apărare și nici dreptul la un proces echitabil. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 327 alin. 3, cu denumirea marginală *Ascultarea martorului, expertului sau interpretului*, care au următorul conținut: „*Dacă ascultarea vreunui dintre martori nu mai este*

posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că normele criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare asemănătoare și prin raportare la aceleași prevederi

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

constituționale. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 704 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2007, a Deciziei nr. 596 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 19 octombrie 2006, și a Deciziei nr. 224 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 13 iunie 2005, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, pentru considerentele acolo reținute.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Petru Rostaș în Dosarul nr. 7.893/320/2007 (nr. vechi 6.627/1.210/2006) al Judecătoriei Târgu-Mureș, de Nicolai Bârsan în Dosarul nr. 2.221/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția penală și de Constantin Gogu în Dosarul nr. 10.139/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.246

din 18 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. (2) din Codul de procedură civilă”, excepție ridicată de Petru Carcalete în Dosarul nr. 280/39/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin **Încheierea din 9 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 280/39/2007, Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Petru Carcalete într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect acțiunea în anulare a unui act administrativ.

În **motivarea excepției de constituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă, prevăzând obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile sesizării instanței de judecată, limitează liberul acces la justiție, garantat de art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție. Susține, în acest sens, că, din moment ce Constituția stabilește că „jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, „este inadmisibil ca printr-o lege să se impună obligativitatea urmăririi unei proceduri prealabile în cazul în care

persoana în cauză nu a înțeles să exercite procedura administrativ-jurisdicțională”.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, precum și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Cât privește art. 7 din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției vizează doar alin. (1) al acestui articol. Prin urmare, textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004: „(1) *Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.*”;

— Art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă: „*În cazurile anume prevăzute de lege, sesizarea instanței competente se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, în condițiile stabilite de acea lege. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.*”

Autorul excepției consideră că textele de lege menționate încalcă prevederile art. 21 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, care

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petru Carcalete în Dosarul nr. 280/39/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

consacră dreptul de acces liber la justiție și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative.

Analizând excepția de neconstituționalitate Curtea Constituțională constată că același autor al prezentei excepții a invocat și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă, cu o motivare asemănătoare celei de față, Curtea pronunțând-se prin Decizia nr. 475 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 27 mai 2008.

Deoarece, față de cele reținute de instanța de contencios constituțional cu acel prilej, autorul excepției nu a invocat argumente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, Curtea apreciază că atât considerentele, cât și soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă se păstrează și în prezenta cauză.

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, apreciate ca fiind contrare liberului acces la justiție, prin aceea că reglementează procedura prealabilă, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată. În jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 1.188 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 28 ianuarie 2008, Curtea a statuat în mod constant că parcurgerea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu îngrădește dreptul de acces liber la justiție, cât timp decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești.

Referitor la invocarea art. 21 alin. (4) din Constituție, privind caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, deoarece prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 reglementează procedura prealabilă, fără caracter jurisdicțional, și nu are în vedere procedura specifică jurisdicțiilor speciale administrative.

În sensul art. 21 alin. (4), „jurisdicțiile speciale administrative” reprezintă acele activități de soluționare a litigiilor, care se desfășoară în fața unui organ administrativ-jurisdicțional, activități cu caracter facultativ și gratuit și finalizate prin emiterea unui act administrativ-jurisdicțional.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este, de exemplu, procedura recursului grațios sau a celui ierarhic. În situația în care legea specială prevede o procedură administrativ-jurisdicțională, iar partea nu a optat pentru aceasta, urmează să se aplice regulile privind procedura prealabilă.

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.266

din 25 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Liviu Călin Borodi în Dosarul nr. 5.958/211/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.958/211/2006, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Liviu Călin Borodi într-o cauză civilă având ca obiect obligarea acestuia la desființarea unor lucrări de împrejmuire executate fără autorizație de construcție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că instanța care va judeca cererea de obligare a contravenientului la desființarea construcțiilor realizate nelegal, introdusă de organul care a constatat și sancționat contravenția, va realiza o judecată „pur formală”, întrucât „unica soluție posibilă este aceea a admiterii acțiunii”. Arată că instanța este obligată să țină seama de constatările agentului care a întocmit procesul-verbal de contravenție, fără a avea posibilitatea de a face verificări efective cu privire la legalitatea sau nelegalitatea realizării construcțiilor.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 21 alin. (1) și (3) care garantează dreptul de acces liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 44 privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată și care permite exproprierea numai pentru o cauză de utilitate publică, stabilită cu dreptă și prealabilă despăgubire, și art. 53 care reglementează condițiile restrângerii exercițiului unor

drepturi sau al unor libertăți. Totodată, autorul excepției susține că ar fi încălcate și următoarele dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: art. 6 — „Dreptul la un proces echitabil”, art. 13 — „Dreptul la un recurs efectiv”, art. 14 — „Interzicerea discriminării” și art. 17 — „Interzicerea abuzului de drept”.

Tribunalul Cluj — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, care au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (1) lit. b): „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...)

b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege ce formează obiectul acesteia a mai fost supus controlului de constituționalitate, sub aspectul unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în cauza de față, iar prin Decizia nr. 865 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 6 august 2008, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru motivele acolo reținute.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Liviu Călin Borodi în Dosarul nr. 5.958/211/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2008

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu**HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE**pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare
a Oficiului Național de Prevenire și Combatere
a Spălării Banilor**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. II alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2008 privind modificarea și completarea Legii nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 531/2006 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 8 mai 2006, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius DorinPreședintele Oficiului Național de Prevenire
și Combatere a Spălării Banilor,
Adriana Luminița PopaMinistrul muncii, familiei și egalității de șanse,
Mariana CâmpeanuMinistrul economiei și finanțelor,
Varujan VosganianBucurești, 4 decembrie 2008.
Nr. 1.599.

REGULAMENT**de organizare și funcționare a Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) Oficiul Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, denumit în continuare *Oficiu*, este organizat și funcționează în baza Legii nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *lege*, ca organ de specialitate cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea primului-ministru, prin Cancelaria Primului-Ministru.

(2) Sediul Oficiului este în municipiul București.

Art. 2. — Oficiul are ca obiect de activitate prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării actelor de terorism, scop în care primește, analizează, prelucrează informații și sesizează autoritățile abilitate prin lege ori se sesizează din oficiu când ia cunoștință pe orice cale despre o tranzacție suspectă, în condițiile legii.

Art. 3. — (1) Oficiul este condus de un președinte, numit de Guvern din rândul membrilor plenului Oficiului, care are calitatea de ordonator principal de credite.

(2) Plenul Oficiului este structura deliberativă și de decizie, este format din câte un reprezentant al Ministerului Economiei și Finanțelor, Ministerului Justiției, Ministerului Internelor și Reformei Administrative, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Băncii Naționale a României, Curții de Conturi și Asociației Române a Băncilor și este numit în funcție pe o perioadă de 5 ani, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea instituțiilor reprezentate.

(3) Activitatea deliberativă și de decizie prevăzută la alin. (2) se referă la lucrările de specialitate analizate de plenul Oficiului. Asupra chestiunilor de natură economico-administrativă, plenul Oficiului se pronunță doar la solicitarea președintelui.

(4) Membrii plenului Oficiului îndeplinesc funcții de demnitate publică echivalente funcției de secretar de stat.

(5) Personalul angajat al Oficiului cuprinde personal de specialitate format din analiști financiari, personal auxiliar de specialitate format din asistenți analiști, precum și personal contractual care ocupă funcții specifice sectorului bugetar, format din șoferi și muncitori necalificați.

(6) Numărul maxim de posturi este de 120.

(7) Începând cu data de 1 ianuarie 2009, numărul maxim de posturi este de 130.

(8) Oficiul își constituie aparat propriu la nivel central.

Art. 4. — (1) Structura organizatorică a Oficiului este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament.

(2) În cadrul direcțiilor se pot organiza servicii, birouri și compartimente, prin ordin al președintelui Oficiului.

CAPITOLUL II**Atribuțiile Oficiului**

Art. 5. — Pentru îndeplinirea obiectului său de activitate, Oficiul are următoarele atribuții principale:

a) primește date și informații de la persoanele fizice și juridice prevăzute la art. 3 alin. (11), art. 8 și art. 17 alin. (1) lit. a)—c) din lege, referitoare la operațiuni și tranzacții efectuate în lei și/sau în valută;

b) analizează și prelucrează datele și informațiile primite conform legii pentru a identifica existența indiciilor temeinice de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism;

c) solicită oricăror autorități și instituții publice, precum și oricărei persoane fizice și juridice datele și informațiile pe care acestea le dețin și care sunt necesare în vederea îndeplinirii obiectului său de activitate. Aceste date și informații sunt prelucrate și utilizate cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal și a celor referitoare la informații clasificate;

d) colaborează cu autoritățile și instituțiile publice, precum și cu persoanele fizice sau juridice care pot furniza date utile, în vederea îndeplinirii obiectului său de activitate;

e) poate face schimb de informații, pe bază de reciprocitate, cu instituții străine care au funcții asemănătoare și care au obligația păstrării secretului în condiții similare, dacă asemenea comunicări sunt făcute în scopul prevenirii și combaterii spălării banilor sau al finanțării actelor de terorism;

f) emite, în condițiile legii, decizii de suspendare a efectuării tranzacțiilor asupra cărora există suspiciunea că ar avea drept scop spălarea banilor și/sau finanțarea actelor de terorism;

g) sesizează de îndată Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cazurile prevăzute de lege;

h) sesizează de îndată Serviciul Român de Informații cu privire la operațiunile suspecte de finanțare a actelor de terorism, dacă în urma analizei și prelucrării informațiilor se constată indicii de finanțare a unor astfel de acte;

i) sesizează de îndată organul competent în cazul în care se constată existența unor indicii temeinice de săvârșire a altor infracțiuni decât cele de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism;

j) se sesizează din oficiu, când ia cunoștință pe orice cale despre o tranzacție suspectă, în condițiile legii;

k) întocmește și actualizează liste cuprinzând persoane fizice și juridice suspecte de săvârșirea sau finanțarea actelor de terorism, care se transmit Ministerului Economiei și Finanțelor, potrivit prevederilor legale în vigoare;

l) verifică și controlează modul de aplicare a prevederilor legii de către persoanele fizice sau juridice prevăzute la art. 8 din lege și care nu sunt supuse, potrivit legii, supravegherii prudențiale a vreunei autorități publice;

m) formulează propuneri Guvernului și organelor administrației publice centrale pentru adoptarea de măsuri în scopul prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului, avizează proiectele de acte normative care au legătură cu domeniul său de activitate;

n) organizează și realizează instruirea de specialitate a personalului propriu și poate participa la programele speciale de instruire ale altor instituții;

o) stabilește forma și conținutul rapoartelor prevăzute la art. 3 alin. (1), (6) și (7) din lege, precum și metodologia de lucru privind raportările prevăzute la art. 3 alin. (6) și (7) din lege;

p) elaborează propriile proceduri de lucru, prin direcțiile de specialitate, și întocmește raportul de activitate anual, care va fi prezentat și supus spre aprobare plenului Oficiului;

q) elaborează, negociază și încheie convenții, protocoale, înțelegeri cu instituțiile din țară care au atribuții în domeniu și cu instituțiile similare din străinătate, în condițiile legii; poate fi membru al organismelor internaționale de specialitate și poate participa la activitățile acestora.

CAPITOLUL III

Organizarea și funcționarea Oficiului

Art. 6. — Organizarea, structura și funcționarea Oficiului trebuie să asigure îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege și de prezentul regulament.

Art. 7. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele Oficiului emite ordine și instrucțiuni.

(2) În ceea ce privește activitatea persoanelor fizice sau juridice prevăzute la art. 8 din lege și care nu sunt supuse, potrivit legii, supravegherii prudențiale a vreunei autorități publice, președintele Oficiului poate emite instrucțiuni în ceea ce privește aplicarea prevederilor legale în materie.

Art. 8. — Președintele Oficiului are următoarele atribuții principale:

a) reprezintă Oficiul în relațiile cu Parlamentul, autoritățile judiciare și administrative, precum și cu persoanele fizice și juridice din țară și din străinătate, inclusiv cu organisme și organizațiile internaționale;

b) angajează din punct de vedere patrimonial Oficiul, prin semnătura sa, în relațiile cu terți;

c) prezidează ședințele plenului și poate solicita acestuia să se pronunțe asupra chestiunilor de natură economico-administrativă, ori de câte ori consideră necesar;

d) poate delega puteri executive și de reprezentare și altor membri ai plenului Oficiului, iar pentru perioada absenței sale desemnează un membru al plenului;

e) aplică, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților Oficiului ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară;

f) urmărește și controlează punerea în aplicare a actelor normative comunitare, precum și a acordurilor internaționale la care România este parte, în domeniul de activitate al Oficiului;

g) inițiază, negociază și încheie, pe baza împuternicirii Guvernului, documente de cooperare internațională în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării actelor de terorism, cu respectarea dispozițiilor legale;

h) coordonează și controlează, potrivit competenței, aplicarea actelor normative emise potrivit legii în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării actelor de terorism, cu respectarea dispozițiilor legale;

i) aprobă fișele de post pentru personalul angajat, stabilind atribuțiile, sarcinile și limitele de competență ale acestora, fișele de evaluare privind activitatea profesională anuală, precum și promovarea în grade și trepte a personalului;

j) organizează și coordonează activitatea consilierilor, direcțiilor, serviciilor, compartimentelor și birourilor aflate în subordinea sa și răspunde de buna funcționare a Oficiului;

k) întocmește raportul de activitate anual și obiectivele strategice pe termen mediu și lung ale Oficiului, pe care le prezintă și le supune spre aprobare plenului Oficiului, în condițiile legii;

l) aprobă, prin ordin, după prezentarea și aprobarea lor de către plenul Oficiului, normele metodologice și procedurile interne în vederea îndeplinirii obiectului de activitate, în condițiile legii.

Art. 9. — (1) Plenul Oficiului are următoarele atribuții principale: decide cu privire la:

a) notele prezentate de direcția de specialitate cu privire la suspendarea efectuării tranzacțiilor și cererea de prelungire a suspendării, adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în condițiile legii;

b) notele prezentate de direcția de specialitate cu privire la sesizarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cazurile în care există indicii temeinice referitoare la spălarea banilor sau la finanțarea actelor de terorism, în condițiile legii, și la sesizarea Serviciului Român de Informații cu

privire la operațiunile suspecte de finanțare a actelor de terorism;

c) notele prezentate de direcția de specialitate cu privire la sesizarea organelor competente, atunci când se constată existența unor indicii temeinice de săvârșire a altor infracțiuni decât cele de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism;

d) notele prezentate de direcția de specialitate cu privire la păstrarea în evidență a informațiilor primite de Oficiu în condițiile legii;

e) notele întocmite de direcția de specialitate, ca urmare a solicitării primite de la autoritățile competente, în condițiile art. 6 alin. (4) din lege;

f) notele întocmite de direcția de specialitate, ca urmare a solicitării primite de la autoritățile competente, în condițiile art. 6 alin. (5) din lege;

g) chestiunile de natură economico-administrative, în conformitate cu prevederile legii și ale prezentului regulament.

(2) Deciziile plenului Oficiului se adoptă cu votul majorității membrilor acestuia.

(3) Membrii plenului Oficiului asigură și coordonează colaborarea cu instituțiile ai căror reprezentanți sunt.

Art. 10. — În cadrul Oficiului funcționează următoarele structuri:

a) consilierii președintelui;

b) Direcția generală operativă, în componența căreia intră:

— Direcția analiză și prelucrare a informațiilor;

— Direcția tehnologia informației și statistică;

c) Direcția cooperare interinstituțională și relații internaționale;

d) Direcția economico-financiară și administrativă;

e) Direcția supraveghere și control;

f) Direcția juridică și metodologie;

g) Compartimentul audit public intern;

h) Compartimentul resurse umane.

Art. 11. — (1) Direcția generală operativă este condusă de un director general.

(2) Directorul general poate îndeplini și alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

(3) Direcția analiză și prelucrare a informațiilor are următoarele atribuții principale:

a) primește, analizează și prelucrează cazurile suspecte de spălare a banilor și de finanțare a actelor de terorism, în conformitate cu metodologia internă, aprobată prin decizie a plenului Oficiului;

b) solicită, în condițiile art. 5 din lege, oricărei instituții competente, precum și persoanelor menționate la art. 8 din lege datele și informațiile necesare verificării, analizei și prelucrării cazurilor suspecte de spălare a banilor și/sau de finanțare a actelor de terorism;

c) întocmește note cu privire la rezultatul prelucrării informațiilor, pe care le supune dezbaterii plenului Oficiului;

d) sesizează de îndată, în baza deciziei plenului Oficiului, în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) din lege, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații;

e) sesizează de îndată organele competente, în baza deciziei plenului Oficiului, atunci când după finalizarea analizei se constată existența unor indicii temeinice de săvârșire numai a altor infracțiuni decât cele de spălare a banilor sau de finanțare a actelor de terorism;

f) prezintă trimestrial plenului Oficiului, pentru analiză și dispunerea de măsuri, situația lucrărilor instrumentate;

g) furnizează persoanelor prevăzute la art. 8 lit. a) și b) din lege, ori de câte ori este posibil, în regim de confidențialitate,

printr-o modalitate de comunicare securizată, informații cu privire la clienți, persoane fizice și/sau juridice expuse la risc de spălare a banilor și de finanțare a actelor de terorism, în conformitate cu procedurile interne, în colaborare cu Direcția supraveghere și control;

h) elaborează și implementează procedurile de lucru ale direcției și poate participa la elaborarea unor metodologii și analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, precum și cu reglementările și practica internațională în materie, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

i) participă la elaborarea Raportului de activitate anual al Oficiului;

j) elaborează, pe baza cazurilor analizate în cadrul Oficiului, studii privind tipologiile specifice de spălare a banilor și/sau de finanțare a actelor de terorism;

k) propune plenului spre aprobare un sistem de efectuare a analizelor financiare, avizat de președintele Oficiului, care va fi adaptat periodic în funcție de indicatorii de risc identificați;

l) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

(4) Direcția tehnologia informației și statistică îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) asigură managementul sistemului informatic, administrarea și actualizarea bazelor de date;

b) primește și preia în bazele de date proprii rapoartele privind operațiunile cu sume în numerar și rapoartele pentru transferuri externe transmise de persoanele fizice și juridice prevăzute la art. 8 din lege, precum și informațiile transmise de Autoritatea Națională a Vămirilor în condițiile legii;

c) organizează activitatea de registratură, secretariat și arhivare în cadrul Oficiului;

d) asigură accesul personalului Oficiului la informațiile primite conform legii, precum și buna funcționare a legăturilor on-line pe care Oficiul le are cu bazele de date ale instituțiilor cu care colaborează;

e) întocmește situații și analize statistice în domeniul de activitate al Oficiului;

f) creează și actualizează baza de date referitoare la persoanele expuse politic, pe baza informațiilor primite de la autoritățile și instituțiile publice, și pune la dispoziția personalului propriu și a persoanelor prevăzute la art. 8 din lege informațiile conținute în această bază de date;

g) elaborează și implementează procedurile de lucru ale direcției și poate participa la elaborarea unor metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, precum și cu reglementările și practica internațională în materie, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

h) participă la elaborarea Raportului de activitate anual al Oficiului;

i) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

(5) Directorul Direcției tehnologia informației și statistică asigură îndeplinirea funcției de funcționar de securitate al instituției, în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte prevederi legale în vigoare în domeniu

Art. 12. — Direcția cooperare interinstituțională și relații internaționale îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) coordonează activitățile privind participarea Oficiului în cadrul sistemului național de coordonare a afacerilor europene în vederea participării României la procesul decizional al instituțiilor Uniunii Europene;

b) asigură coordonarea activităților de cooperare internă și internațională a Oficiului cu instituțiile naționale și cu organismele internaționale de profil;

c) asigură legătura și colaborarea cu organismele internaționale și cu instituțiile străine care au funcții asemănătoare Oficiului;

d) elaborează propuneri de încheiere de memorandumuri/acorduri/înțelegeri bilaterale cu instituții cu atribuții similare din străinătate și realizează procedura de negociere și semnare a acestora cu instituții cu atribuții similare din străinătate, potrivit prevederilor legale;

e) primește, transmite și administrează cereri de informații de la și către instituțiile cu atribuții similare din străinătate care au obligația păstrării secretului în condițiile legii, dacă asemenea comunicări sunt făcute în scopul prevenirii și combaterii spălării banilor sau al finanțării actelor de terorism, în conformitate cu procedurile de lucru ale direcției;

f) coordonează activitățile prin care se realizează implementarea din punct de vedere tehnic a programelor cu finanțare externă;

g) gestionează, conform legii, activitatea purtătorului de cuvânt;

h) organizează seminarii de instruire în domeniul prevenirii spălării banilor și finanțării actelor de terorism;

i) asigură colaborarea cu autoritățile de supraveghere prudențială, autorități de aplicare a legii, autorități cu atribuții de control financiar și alte instituții cu atribuții în domeniu, prin încheierea de protocoale de cooperare în care sunt stabilite măsurile necesare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor legii;

j) coordonează întocmirea proiectului Raportului de activitate anual și îl prezintă președintelui Oficiului;

k) prezintă conducerii Oficiului proiectul, elaborează și implementează procedurile de lucru ale direcției și poate participa la elaborarea unor metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, precum și cu reglementările și practica internațională în materie, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

l) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

Art. 13. — Direcția economico-financiară și administrativă are următoarele atribuții principale:

a) elaborează proiectul bugetului de venituri și cheltuieli al Oficiului;

b) întocmește situațiile financiare anuale și trimestriale prevăzute de lege;

c) urmărește utilizarea eficientă a resurselor financiare, cu respectarea dispozițiilor legale, și prezintă conducerii Oficiului situația privind execuția bugetară;

d) formulează propuneri de rectificare, dacă este cazul, a bugetului de venituri și cheltuieli;

e) organizează și conduce contabilitatea Oficiului;

f) asigură achiziționarea, gestionarea și administrarea mijloacelor fixe, a obiectelor de inventar și a materialelor consumabile, precum și întreținerea și exploatarea parcului auto;

g) organizează inventarierea mijloacelor materiale și bănești ale Oficiului;

h) organizează activitatea de control financiar preventiv și control financiar de gestiune, în conformitate cu prevederile legale;

i) elaborează și verifică îndeplinirea planului de prevenire și stingere a incendiilor, asigurând dotarea cu echipamentele necesare, precum și instruirea personalului în domeniu;

j) elaborează și implementează procedurile de lucru ale direcției și poate participa la elaborarea unor metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului,

precum și cu reglementările și practica internațională în materie, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

k) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

Art. 14. — Direcția supraveghere și control are următoarele atribuții principale:

a) elaborează, în conformitate cu reglementările legale în vigoare, norme, metodologii și/sau proceduri de lucru privind supravegherea pe bază de risc și controlul entităților prevăzute la art. 8 din lege, care nu sunt supuse, potrivit legii, supravegherii prudențiale a vreunei autorități publice;

b) întocmește note privind verificarea expunerii la risc a entităților prevăzute la art. 8 din lege, care nu sunt supuse, potrivit legii, supravegherii prudențiale a vreunei autorități publice, pe baza cărora se pot organiza activități de control;

c) întocmește programul acțiunilor de verificare și control pentru entitățile prevăzute la art. 8 din lege, care nu sunt supuse, potrivit legii, supravegherii prudențiale a vreunei autorități publice, și asigură îndeplinirea acestuia;

d) poate solicita, în condițiile legii, date și informații necesare efectuării activităților de supraveghere pe bază de risc și control de la instituțiile competente;

e) efectuează controlul operativ și inopinat la persoanele prevăzute la art. 8 din lege, în baza ordinului de serviciu cu caracter permanent emis de președintele Oficiului, constată contravențiile săvârșite și aplică sancțiunile legale prin proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, în conformitate cu prevederile legale în materie, atribuție realizată de către persoanele desemnate din cadrul Oficiului, denumite în mod generic *agenți constataitori*;

f) formulează propuneri, pe baza analizei de risc, privind întocmirea programelor de instruire a persoanelor prevăzute la art. 8 din lege și poate participa la efectuarea acestora;

g) elaborează și implementează procedurile de lucru ale direcției și poate participa la elaborarea unor metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

h) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

Art. 15. — Direcția juridică și metodologie are următoarele atribuții principale:

a) asigură asistența juridică de specialitate în relațiile Oficiului cu terții;

b) asigură reprezentarea Oficiului în fața instanțelor judecătorești, prin persoanele desemnate;

c) asigură întocmirea tuturor actelor de procedură necesare în vederea soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată și întocmește evidența cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată;

d) ia măsurile necesare pentru asigurarea punerii în executare, potrivit legii, a hotărârilor judecătorești rămase definitive și irevocabile, precum și a hotărârilor primei instanțe care sunt executorii de drept, potrivit legii;

e) realizează procedura de avizare a proiectelor de acte normative inițiate, potrivit legii, de către Oficiu;

f) avizează pentru legalitate actele administrative ale președintelui Oficiului, orice alte acte ce produc efecte juridice,

precum și actele normative care au legătură cu obiectul de activitate al Oficiului, întocmite de alte autorități competente;

g) avizează pentru legalitate contractele civile și comerciale prin care este angajată răspunderea patrimonială a Oficiului;

h) asigură informarea structurilor din cadrul Oficiului cu privire la actele normative care au incidență asupra activității acestuia;

i) efectuează analize privind oportunitatea inițierii sau modificării unor acte normative care au legătură cu obiectul de activitate al Oficiului;

j) participă la elaborarea proiectelor de acte normative în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării actelor de terorism, reglementărilor și procedurilor interne;

k) oferă consultanță de specialitate persoanelor prevăzute de art. 8 din lege și altor autorități și instituții, cu referire la modul de aplicare a prevederilor legale în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării actelor de terorism;

l) elaborează și implementează procedurile de lucru ale direcției, elaborează metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

m) participă la elaborarea strategiei și programelor de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării actelor de terorism;

n) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

Art. 16. — Compartimentul resurse umane are următoarele atribuții principale:

a) păstrează și completează dosarele de personal, registrele și alte documente privind activitatea de personal, în condițiile legii;

b) întocmește documentele și îndeplinește activitățile necesare pentru angajări, precum și pentru modificarea ori încetarea raporturilor de muncă;

c) propune, coordonează și urmărește îndeplinirea programelor de formare, instruire și specializare a personalului Oficiului;

d) păstrează evidența efectuării concediilor de odihnă, precum și a concediilor de studii și a celor fără plată;

e) întocmește dosarele de pensionare pentru limită de vârstă, pensionare pentru invaliditate sau pentru pensie de urmaș;

f) elaborează și implementează procedurile de lucru ale compartimentului și poate participa la elaborarea unor metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

g) asigură cunoașterea și respectarea de către personalul Oficiului a Regulamentului de organizare și funcționare și a Regulamentului de ordine interioară ale Oficiului aprobat de președintele Oficiului;

h) întocmește metodologia privind stabilirea condițiilor de recrutare și angajare, în condițiile legii, care va fi aprobată prin ordin al președintelui Oficiului;

i) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

Art. 17. — Compartimentul de audit public intern are următoarele atribuții principale:

a) elaborează norme metodologice de audit specifice Oficiului, cu avizul Unității Centrale de Armonizare pentru Auditul Public Intern;

b) elaborează proiectul planului anual de audit public intern;

c) efectuează activități de audit public intern pentru a evalua dacă sistemele de management financiar și control ale entității publice sunt transparente și sunt conforme cu normele de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate;

d) informează Unitatea Centrală de Armonizare pentru Auditul Public Intern despre recomandările neînsușite de conducătorul entității publice auditate, precum și despre consecințele acestora;

e) raportează periodic asupra constatărilor, concluziilor și recomandărilor rezultate din activitățile sale de audit;

f) elaborează raportul anual al activității de audit public intern;

g) raportează imediat președintelui Oficiului identificarea unor nereguli sau unor posibile prejudicii;

h) întocmește un raport în care prezintă, în sinteză, nivelul de asigurare a managementului asupra fiabilității sistemului contabil, recomandările formulate și stadiul implementării acestora, care va fi prezentat președintelui Oficiului, în vederea aprobării;

i) elaborează și implementează procedurile de lucru ale compartimentului și poate participa la elaborarea unor metodologii, studii sau analize care au legătură cu activitatea specifică Oficiului, întocmite de alte direcții de specialitate din cadrul Oficiului;

j) alte atribuții stabilite prin ordin al președintelui Oficiului, în conformitate cu legea, cu Regulamentul de ordine interioară și cu procedurile interne de lucru.

Art. 18. — Detalierea atribuțiilor, sarcinile și răspunderile individuale ale personalului Oficiului se stabilesc prin fișa postului, care se întocmește în baza legii și a prezentului regulament, se semnează de către salariat și șefii ierarhici și se aprobă de către președintele Oficiului.

CAPITOLUL IV

Condiții de recrutare, angajare, promovare și răspundere disciplinară a personalului

Art. 19. — Angajarea personalului în funcții se face prin concurs, în condițiile legii. La concurs pot participa persoane din instituție sau din afara instituției.

Art. 20. — În vederea participării la concursul de angajare în cadrul Oficiului, candidații trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să aibă cetățenie română;

b) să fie absolvenți ai unei instituții de învățământ superior economic sau juridic ori absolvenți cu studii medii, după caz, cu vechimea în specialitate prevăzută de lege; pentru activitatea informatică se pot angaja în funcția de analist financiar absolvenți ai instituțiilor de învățământ superior de profil informatic, iar pentru personalul contractual pe funcții comune din sectorul bugetar se pot angaja absolvenți de învățământ general sau mediu, cu calificarea corespunzătoare;

c) să aibă exercițiul drepturilor civile și politice;

d) să aibă o reputație profesională și morală neștirbită;

e) să nu fi fost condamnați pentru săvârșirea vreunei infracțiuni;

f) să fie declarați admiși la examenul medical și la testul psihologic.

Art. 21. — (1) Dosarul de înscriere la concursul pentru angajare în cadrul Oficiului va cuprinde obligatoriu următoarele documente:

a) cererea candidatului;

b) diploma de licență, în cazul absolvenților învățământului superior, iar pentru absolvenții învățământului liceal sau profesional, diploma de bacalaureat, respectiv diploma de absolvire a școlii generale ori profesionale, în copie conformă cu originalul;

c) curriculum vitae;

d) caracterizare-recomandare de la ultimul loc de muncă, care să conțină date de contact ale persoanei care a dat recomandarea — telefon, funcție, loc de muncă;

e) certificat de cazier judiciar;

f) adevăriniță medicală;

g) copie de pe carnetul de muncă, cu mențiunea „conform cu originalul”, semnătură și/sau ștampilă pe toate paginile fotocopiei;

h) copie conformă cu originalul a certificatului de căsătorie, dacă este cazul;

i) copie conformă cu originalul a certificatului de naștere pentru fiecare copil aflat în îngrijire, dacă este cazul;

j) declarație pe propria răspundere că nu a fost condamnat în cauze penale și că împotriva sa nu s-a dispus începerea urmăririi penale.

(2) Pentru ocuparea unor posturi cu atribuții specifice, prin ordin al președintelui Oficiului se pot stabili și alte documente necesare.

Art. 22. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, se aprobă, prin ordin al președintelui Oficiului, în condițiile legii, Regulamentul de organizare și desfășurare a concursurilor în vederea angajării în cadrul Oficiului.

Art. 23. — La angajare, personalul Oficiului va semna un angajament de confidențialitate privind obligația de a nu divulga informațiile primite în timpul activității, decât în cazul unei proceduri judiciare, inclusiv după încetarea funcției, pe o durată de 5 ani.

Art. 24. — Personalul angajat în cadrul Oficiului nu poate desfășura nicio activitate în beneficiul uneia dintre persoanele fizice sau juridice prevăzute la art. 8 din lege, concomitent cu activitatea de salariat al Oficiului.

Art. 25. — (1) Promovarea personalului în grade și trepte se face prin ordin al președintelui Oficiului, în condițiile legii.

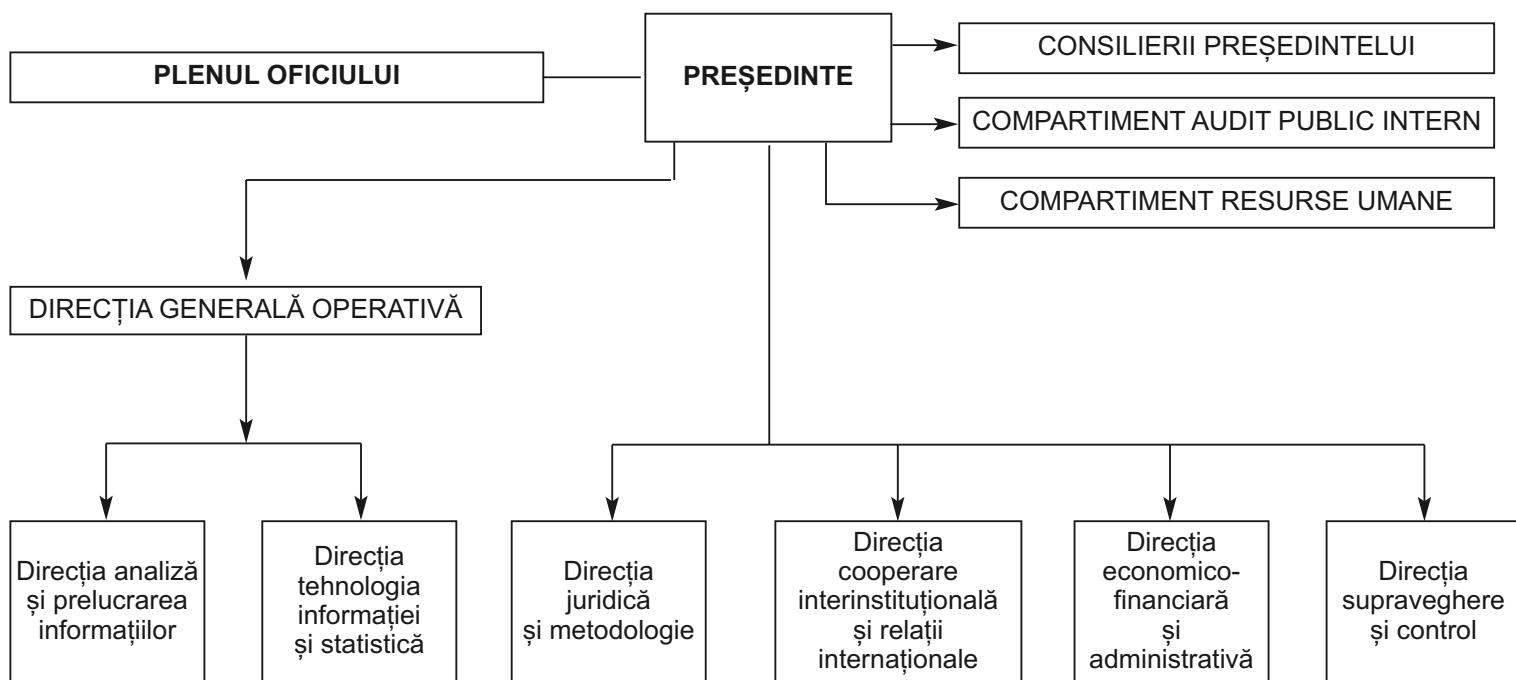
(2) Promovarea se face în gradul/treapta imediat superior/superioară celui/celei deținut/ă, cu încadrarea în creditele bugetare alocate.

(3) Criteriile de promovare în grade și trepte se stabilesc prin ordin al președintelui Oficiului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

(4) Încălcarea de către membrii plenului și personalul angajat al Oficiului a obligațiilor legale atrage, după caz, răspunderea civilă, penală, disciplinară sau contravențională, în condițiile legii.

Art. 26. — Oficiul are în dotare un parc auto de 8 autoturisme, cu un consum maxim de 300 litri/lună/autoturism.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor**

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 322912